

ZSOLTÁR, CSONT-ZENÉVEL

Vegyél csont-szádra, mondd ki hát nevem,
te oldott test, ki üthagyttál, anyám!
A fák nem járnak, nem mozdul a föld sem —
árnyad megült a fagyos sir falán.

Nem is tudom, hogy mért kiáltozom,
mikor nem félek
s nincsen rá okom;
szelíd, zsoldáros ének
szalad ki torkomon
s csöndben káromkodom,
ahogy utánad égek.

Mivégre hát, ha fölfaltam nyugalmam
s megettem már a szívem, agyvelőm?
Még hátra van, hogy koponyám föltartsam,
mint borosflaskót koccintás előtt:
Vivát, magamra! Jó bolond, igyál még
s mondjál egy párszor ilyen érthetőt.

Torz képtelenség ez, te áldott árnyék,
beszélgetés a szellemekkel.
Jaj, csont-zenéjük nem ereszt el
és táncaikba beleszédülök.
Csillagos éjjél lent, és fönt: kitárt ég,
alatta rozsdás, ősz előtti nyár ég,
s kezemre ült egy elfáradt tücsök.
Egyetlen lény most ő a közelemben
Köröttem sírok, fa- és kőkeresztek,
alattuk, akik messzire eveztek...
Köztük te is, ki arcvonásom adtad
s lent jársz előttem alvilági tájon.
A szemedben az üresség zokog
s öledben az a göröngy, amit én
dobtam utánad — az volt csókolásom.

Fanyar vigasz, hogy rettegésem üzöm
egy tücsökkel a holtak birodalmán.
Magszeppen itt a lélek,
fél, hogy ki ne hűljön,
ha teher is most meggörnyedt alakján.
Mégis csak él, bár tépett, mint a részeg.

Miért is jöttem éjjelen e kertbe,
mely két sarokra van a lámpafénytől
s hatszáz lépésre házam kapujától.
Kulcsom nincs, nem is szóltam, hogy eressz be,
szegény anyám, mint volt, ha kimaradtam.
Pörölnél bár, hogy töröljem meg arcom,
mert szájfestékük otthagyták a lányok,
és ölelésük rajtam, takaratlan...

Megszoktam már, hogy itthagytál az útban
s kölykét az anyja meg nem mossa már.
A tapintható anyagokon túl van
mozdulatod és más anyagba áll;
és nem boldogulsz meg az égi Urban,
mert mindig földi dolgokon matattál.
Tovább megy minden nélküled is már most,
szintúgy a Föld is tengelyén forog,
s fordítjuk létünk, mint alvó a vánkost,
ha jó után rosszabbat álmodott.
Én is vagyok és vagyunk mindahányan
— Árpád, Attila, Éva: unokáid.
A fejem eszik s még a vas-ruhát is
kinőnék, nyűnék istenigazában.

Amúgy vajúdik még a nagyvilág,
ívén löporban vérző emberek
feszülnek, mintha húr feszülne meg...
Ördög játéka: vak hatalmi vágy
s ugrásra várnak szörnyű fegyverek.
Túl kéne élni ezt a technikát,
vagy visszamászunk ősi fák bogára,
s hullők, varangyok, pókhasú legyek
csúszsák nyomunk, hol pörnye száll alája.

Borzadj, anyám, a gondolatra is,
netán örülj, hogy előbb elmerültél.
Dobáld ki csontod, tiltakozz csakis,
ha holtodban még bele is hülyülnél.

Ó, én bolond fiad,
nem tudom, mi vagy;
kosárnyi csont,
élőnek gond,
hogy elterpeszkedel
két lábnyi hosszan
földet foglalón.
A fő út itt megy el
kocsikkal megrakottan
és mezsgye-karón
a város erre jön
betont leverni szűz rögön.

Hová nem bódít szép, kegyetlen jóság!
Mily látomások lidérc-fénye kábit,
míg elkínlódtam többé-nincs anyámgig,
hallod, te oldott test, mely csönddé forrsz át,
süket anyagba visznek vizerek;
mossák, taszítják legszebb kincsemet.

Szegényebb voltam Peer Gyntnél is, látom..
Velük repült a szán a csodalóval,
s hogy föltűntek az égi láthatáron,
szaladt Péter a pohár drága borral.
Nekem csak jó hal csapkodott a horgon
s mire pirosra sült, te hidegedtél...
Maradt a torra, s téged kell okolnom,
hogy halaimtól nagyon elsiettél.